

H A R O L D R O B B I N S

HAASTE KUOLEMALLE

Harold Robbins

Haaste kuolemalle

SAGA Egmont

Haaste kuolemalle

Translated by Renne Nikupaavola

Original title: *Descent from Xanadu*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1984, 2021 Harold Robbins and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726620245

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Ensimmäinen kirja

Etsintä
1976-1980

1

Pikkuruinen naistohtori, katse tummien eurooppalaisten silmälasien kätöksessä, nousi pöytänsä takaa ja kääntyi kohti ikkunoita. Hän viittasi vieraalleen.

Mies astui kookkaana hänen luokseen ja käänsi sitten hänen kädenliikettään seuraten katseensa laajan sinivihreän nurmikon keskellä olevaan valtavaan suihkulähteeseen.

”Herra Crane, tiedättekö, mikä tuo lähde on?” nainen kysyi keskieuropalaisella korostuksellaan.

Vieras nyökkäsi. ”Totta kai, tri Zabiski. Ponce de Leonin lähde.”¹

Nainen kohotti katseensa häneen. ”Se on legenda, herra Crane. Vertauskuva, ei todellisuutta. Ei sellaista ole koskaan ollut todellisuudessa.”

Mies vaikenä hetkisen. ”Minä tiedän sen myös”, hän sanoi.

Nainen palasi pöytänsä äärään, istuutui ja odotti, kunnes vieras oli asettunut häntä vastapäätä. Hän piteli tummia silmälasejaan oikeassa kädessään ja asetti ne sitten eteensä pöydälle. ”Teillä on tumman koboltinsiniset silmät”, hän sanoi.

Miehen huulilla häivähti hymy. ”Ja teillä kellanruskeat, melkein kuin kissalla.”

Nainen vastasi suoraan katseeseen. ”Herra Crane, jos etsitte täältä kuolemattomuutta, olette haaskannut aikaanne”, hän sanoi hiljaa.

Miehen katse ei muuttunut. ”Olen kuullut toisin.”

”Sitten olette kuullut väärin”, nainen sanoi.

Miehen ilme ei muuttunut. "Kaksikymmentä miljoonaa dollaria väärin?"

Tummat lasit peittivät jälleen silmät. "Kuulemani on arvatenkin totta", nainen sanoi. "Te olette yksi maailman rikkaimmista miehistä."

"Nyt te olette itse kuullut väärin", mies sanoi pehmeästi. "Minä olen maailman rikkain mies."

Nainen kallisti päätään. "Rikkaampi kuin saudien kuningas, Getty, Ludwig, Hughes?"

"He ovat kaikki kuin leikkiviä lapsia", mies sanoi. "Voin riistää heiltä marmorikuulat napsauttamalla sormiani."

"Sitten teille on jäänyt vain yksi leikki", nainen sanoi. "Kuolemattomuus."

"Tohtori, se on viimeinen leikki. Me olemme pelanneet avaruuspeliä ja voittaneet sen. Syvänmeren peliä - voitimme senkin. Nopeus, korkeus, syvyys, mainitkaa mikä vain, me olemme voittaneet ne kaikki. Ja olen minä leikkinyt muutakin. Rahalla, vallalla, seksillä. Rakastan niitä ja leikin niillä kaiken aikaa, mutta ne ovat lasten leikkejä. Minä tavoittelen suurta. Kuolemattomuutta. Haluan olla ensimmäinen ihminen, joka elää ikuisesti."

"Ettepä te paljoa haluakaan! Vain sellaista, mitä kukaan ei ole koskaan saavuttanut!" Nainen katsoi valppaasti vieraansa silmiä. Niiden focus tai ilme ei hetkeksikään muuttunut. "Mutta uskotteko minua, kun kerron, etten minäkään ole saavuttanut sitä?"

"Uskon", mies sanoi.

Nainen empi. "Sitten en ymmärrä. Mitä odotatte minulta?"

"En mitään", mies sanoi hiljaa. "Ja kaikkea. Te olette päässyt sitä haluamaani lähemmäs kuin kukaan toinen maailmassa."

"Olen joissakin tapauksissa onnistunut hidastamaan vanhenemista. En koskaan pysäyttämään sitä. Ei se ole

kuolemattomuutta.”

”Mutta olette auttanut monia tärkeitä ihmisiä”, mies sanoi.

Nainen soi itselleen vaatimattoman pikku hymyn. ”Se on totta. Ja minusta tuntuu mukavalta ajatella, että olen auttanut heitä. *Der Alte*, joka tuli tänne Saksasta, paavi Roomasta, vieläpä Stalin Moskovasta. Mutta aikanaan – he kaikki kuolivat.”

”Mutta he tulivat tänne. Kaikki. Ja saivat jotakin.”

Nainen nyökkäsi verkkaan. ”Kussakin tapauksessa heidän elämänsä laatu parani, ikään katsomatta.”

”Henkisesti ja fyysisesti?” Se oli melkein pikemmin toteamus kuin kysymys.

”Niin”, nainen vastasi. ”Mutta lopulta he kuolivat.”

Mies katsoi häntä. ”Mitä arvelette, minkähän verran aikaa te keskimäärin annoitte heille?”

Nainen kohotti käsiään. ”En tiedä. Oli monia tekijöitä. Ei pelkästään heidän ikänsä ja ajankohta, jolloin he tulivat hoitooni.” Hän empi jälleen. ”Joihinkin hoitoni ei tehoa ensinkään. Ei ole mitään takeita.”

”Jos hoitonne vaikuttaa minuun, mitä voisın odottaa?”

”Keskimäärin?” Nainen mietti hetkisen. ”Te olette nyt neljäkymmenen kahden ikäinen?”

Mies nyökkäsi.

”Kahdeksan vuoden kuluttua, 1984, viisikymmenvuotiaana, te olisitte geriatrisesti neljäkymmenenviiden ikäinen; kuusikymmentävuotiaana geriatrisesti viidenkymmenen kahden; seitsemänkymmentävuotiaana ehkä kuudenkymmenen ja kahdeksänkymmenen iässä mahdollisesti kuudenkymmenen neljän, kuudenkymmenen kuuden.” Hän piti tauon ja jatkoi sitten: ”Tämä tietenkin edellyttää, että seuraatte ohjelmaa loppuun saakka.”

”Siis elämäni loppuun asti?” mies kysyi.

"Se on elämänikäinen ohjelma", nainen nyökkäsi.
"Alkajaisiksi tarvitaan kahden kuukauden oleskelu täällä, jolloin toteamme, reagoitteko hoitoomme. Jos sitten päädyimme tulokseen, että suotuisa reagointi on todennäköinen, teidän on vietettävä täällä viikko joka kolmas kuukausi varsinaista hoitoa varten."

Mies hymyili, ei epämiellyttävästi. "Tri Zabiski, jos oletamme, että jatkan hoidon saamista loppuun asti, mitä teille tapahtuu?"

Nainen vastasi hymyyn. "Minä kuolen jo paljon aikaisemmin. Mutta ei sillä ole väliä. Hoito jatkuu."

Mies oli hetkisen vaiti. "Hoitoajan lisäksi minun olisi järjestettävä kaksi lisäviikkoa matkoihin tänne. Siitä kertyy aikaani lähes kaksi kuukautta vuodessa. En mitenkään voisi hoitaa liikeasioitani."

"Herra Crane, se on teidän itsenne päätettävä."

"Eikö hoitoa voisi mitenkään tuoda minun luokseni?"

Nainen pudisti päätään. "Olen pahoillani. Tämän laitoksen kehittäminen on vienyt minulta lähes kolmekymmentä vuotta, ja se on ainoa maailmassa."

"Tohtorit Aslam, Filatov ja Niehans vievät hoitoaan ulos", mies sanoi. "Ja te sovellatte joitakin heidän menetelmiään omissanne."

Nainen myönsi. "Pitää paikkaansa."

"Mitä salaista ainesta te siis vartioitte niin, ettei sitä voi viedä muualle maailmaan?"

Nainen hymyili puolittain. "Herra Crane, se salainen aines, kuten sanotte, olette te itse."

"En ymmärrä."

"Luulenpa, että ymmärrätte", nainen sanoi.

"Minä tiedän kaikki teoriat", mies sanoi suorasukaisesti. "Tiedän, että te olette yhdistänyt Aslamin prokaiinin, magnesiumin ja mineraalit, Filatovin istukkauuteruiskeet ja Niehansin ruiskuttamat

syntymättömien karitsoiden solut. Joskus jopa arvelen, että olette liittänyt ne kaikki yhdeksi kaavaksi. Mutta se olisi aivan liian yksinkertaista. Siksi ajattelen, että on olemassa jokin salainen aines.”

”Herra Crane, te ette kuunnellut”, nainen sanoi kärsivällisesti. ”Sanoinhan jo, että se salainen aines olette te itse.”

Mies tuijotti häntä tiiviisti.

Lääkäri oli vaiti.

Miehen ääni aleni. ”Kloonaukoko?”

Nainen pysyi vaiti.

”Elävien kloonattujen solujen istutusta ruumiin omista varastoista.” Miehen koboltinsiniset silmät näyttivät muuttuvan yötaivaan värisiksi. ”Ei se ole koskaan onnistunut ihmisillä.”

Ensimmäisen kerran elämässään nainen tunsi pelkoa, aivan kuin kolea tuuli olisi puhaltanut hänen ruumiinsa lävitse. Hänen äänensä melkein vapisi. ”Herra Crane, minulla on muitakin potilaita hoidettavanani.”

Mies pysyi vaiti.

”Mutta ehkäpä me voimme sopia uuden tapaamisen huomiseksi”, nainen sanoi.

Miehen ääni oli mietteliäs. ”Huomenna minä olen Pekingissä.”

”Joskus toiste sitten”, nainen sanoi.

Mies nousi tuolistaan. ”Kaksikymmentä miljoonaa dollaria ei riitä, huomaan sen nyt”, hän sanoi. ”Entä viisikymmentä miljoonaa? Riittäisikö se?”

Nainen katsoi häntä. ”Herra Crane, te ette ymmärrä. Ei raha ole tärkeää. Tämä on sosialistinen maa. Kaikki täällä kuuluu valtiolle.”

”Unohtakaa sitten sana ’raha’ ja ottakaa tilalle toinen: ’etuoikeudet’”, mies sanoi. ”Jokaisessa maassa on omat etuoikeutensa ja oma järjestyksensä.”

"Nyt putosin kelkasta", nainen sanoi.

Mies hymyili. "Tri Zabiski, te olette lääkäri ja tieteenharjoittaja ja osaatte ammattinne. Suvaitkaa, pyydän: minun ammattini on kaupankäynti etuoikeuksilla." Hän ojensi naiselle kätensä. "Kiitoksia ajastanne, tri Zabiski."

Naisen käsi oli luja ja lämmin. "Olen aina palveluksessanne, herra Crane", hän nyökkäsi ja hymyili, vaikkei mies ollut sitä odottanut. Hän saattoi vieraansa ovelle. "Hyvästi, herra Crane."

Mies pysähtyi avoimeen oviaukkoon. "Te olette hieno nainen", hän sanoi. "*Auf Wiedersehen*, tri Zabiski." Toimistoon johtava yksityisovi avautui heti Judd Cranen poistuttua. Kookas venäläinen, jolla oli voimakkaat ja arvovaltaiset kasvot, ehti tri Zabiskin luo jo melkein ennen kuin tämä palasi pöytänsä taakse. Viehättävä nuori nainen valkoinen laboratoriotakki yllään tuli perässä ja sulki oven heidän jälkeensä.

Zabiski pujahti tuoliinsa. "Mitä arvelette hänestä?" hän kysyi.

Kookas venäläinen kirosi. "Itsekäs sika! Hän luulee, että rahalla voi ostaa mitä tahansa."

Nuori nainen katsoi istuutunutta tohtoria. "Minusta hän oli varsin viehättävä", hän sanoi. "Ja minusta tuntuu, että hän on hyvin älykäs."

Zabiski katsoi miestä pöytänsä yli. "Toveri Nikolai, älkää aliarvioiko häntä", pikku tohtori sanoi. "Hän on oikein terävä. Näittehän, miten nopeasti hän tajusi osia menetelmistämme."

"Ei sillä ole väliä, toveri tohtori", Nikolai sanoi. "Teidän on huolehdittava, ettei hän livahda meiltä."

"Mikä tekee hänet niin tärkeäksi meille?" Zabiski kysyi. "Minusta hän on vain taas yksi mies, joka haluaa

pidentää elämäänsä. Aivan kuten monet muutkin klinikallamme olleet.”

Nikolai tuijotti häntä. Sitten mies puhui kuin lapselle. ”Crane Industries ei ole ainoastaan maailman suurin teollisuusyhtymä, vaan myös suurin monenlaisten tuotteiden toimittaja Yhdysvaltain valtiolle. Konttoritarvikkeista ja lääketarpeista ilmailu- ja avaruustekniikkaan ja raskaaseen aseistukseen.

Me olemme monen vuoden ajan koettaneet soluttautua yhtymän johtoportaan. Mutta se on ollut mahdotonta. Sillä Judd Crane omistaa ja hoitaa kaiken yksin. Hän tekee kaikki päätökset, ja hänen apulaisensa vain panevat hänen käskynsä täytäntöön. Jos vain joku pääsee aivan hänen lähelleen, se ihminen saa väkisinkin tietoonsa Yhdysvaltain politiikasta ja suunnitelmista ehkä enemmän kuin itse Yhdysvaltain presidenttikään tietää.”

Tri Zabiski tuijotti häntä. ”Jos odotatte, että minä olisin se henkilö, teette pahan erehdyksen. Vaikka hän haluaisi minut mukaansa, työskentelemään kanssaan, se on mahdotonta. Olen liian vanha enkä jaksaisi hänen tahtiaan fyysisesti.”

”Emme me odotakaan, että tekisitte fyysistä työtä. Haluamme, että saatte hänet vakuuttuneeksi siitä, että käytte yhteistyöhön hänen kanssaan. Sitten nimitätte Sofian korvikkeeksenne. Hänellä on lailliset paperit, sekä lääkärin että gerontologian ja geriatrian apulaisprofessorin, ja hän on täysin pätevä tekemään kokeet ja valmistamaan potilaan niihin hoitotoimiin, jotka te itse suoritate.” Nikolai vaikenä hetken. ”Kuuntelin keskusteluanne mikrofonien kautta. Hän haluaa niin kiihkeästi uskoa, että suostuu mihin tahansa ehdotukseenne.”

Sofia kääntyi miehen puoleen. ”Nikolai, hän saattaa pitää minua liian nuorena.”

Nikolai hymyili. "Sofia, älä ole tyhmä. Ei kolmekymmentä ole nuori ikä. Sitä paitsi olet kaunis nainen ja osaat käyttää sitä hyväksesi. Olet tehnyt sen ennenkin. Käy häntä kiinni kikkelistä."

"Ei hän ole niin typerä", Sofia sanoi närkeästyneenä.

"Meillä on täysi tarkkailu hänen huoneistossaan hotellissa", mies sanoi. "Alakerrassa hänen sihteerinsä huoneessa on kolme huoraa odottamassa häntä. He ovat tietenkin kaikki meidän työntekijöitämme, mutta hän ei tiedä sitä."

"Vain sellaisenako sinä pidät minua?" Sofia kysyi kylmästi. "Vain yhtenä ammattihuorana?"

Nikolai käännähti kiivaasti pois. "Ehdotan, että tapaatte Cranen mahdollisimman pian", hän sanoi tri Zabiskille.

"Teen sen, toveri Nikolai", Zabiski sanoi.

Nikolai katsoi alas häneen. "Se hänen hullu ideansa kloonauksesta. Luuletteko, että se voisi koskaan olla mahdollista?"

Pikku tohtori kohotti kätensä kämmenet kysyvästi ylöspäin. "Kukapa tietää? Yhden asian tiedän: Meillä on paljon opittavaa häneltä. Tietyt Valloissa olleet kollegamme ovat kertoneet minulle, että Cranen DNA-tekniikan yhtiö on valovuosia meistä edellä DNA-kloonikopioinnin ja valmistuksen alalla."

Nikolai katsoi Sofiaa. "Siinä näet", hän sanoi. "On sitäkin tärkeämpää, että pääset hänen lähelleen."

Sofia vilkaisi miestä halveksivasti ja poistui sitten hiljaa tohtorin toimistosta.

Sofia kulki käytävän poikki ja meni yläkertaan huoneeseensa. Hän seisoj katsellen ulos ikkunasta ja poltellen savuketta. Hän tuijotti säkenöivää

suihkulähdettä, kun ovi avautui hänen takanaan. Hän ei kääntynyt.

Hän tunsi kädet olkapäillään. Hän ei kääntynyt vielääkään. "Mikä helvetti sinuun oikein meni?" mies kysyi vihaisesti.

"Kahdeksan vuotta", Sofia sanoi katkerasti. "Mutta sinä olet yhä vain naimisissa Jekaterinan kanssa."

"Sofia, olenhan minä selittänyt monta kertaa", mies vastasi koettaen lepytellä. "Hänen isänsä on yhä politbyroossa. Jos eroan hänestä, urani menee viemäristä alas. Meidän täytyy odottaa, kunnes Andropov tekee siirtonsa, sitten olen oma herrani, ja me saamme olla yhdessä."

Sofia imi savukettaan yhä vaieten.

Miehen kädet liikkuvat nopeasti hänen takanaan. Pidellen toisella käsivarrellaan häntä vyötäröltä Nikolai veti hänet itseään vasten ja veti toisella hameen takaa ylös. Hänen reitensä ja pakaransa olivat paljaat sukkien yläpuolella. Mies kouraisi hänen häpykumpuaan ja sanoi käheästi: "Sinähän olet tihkuvan märkä."

Sofia ei vielääkään liikkunut. "Ainahan minä olen märkä."

Hän kuuli housunnappien rävähtävän auki, sitten mies kallisti hänet ikkunalaudalle toinen kämmen keskellä hänen selkäänsä. Seuraavalla hetkellä hän tunsi miehen sisällään isona ja kovana. Hän ähkäisi, savuke putosi ulos ikkunasta, ja hän otti käsillään tukea ikkunalaudasta. Hän ähkäisi jälleen. Naukaiseva voihkaisu purkautui hänen kurkustaan.

Kädet pusersivat ruuvipihtien tavoin hänen lanteitaan miehen survoessa takaapäin kuin konevasara, työnnellen edestakaisin hänen sisällään. Nikolain ääni uhkui voitonriemua. "Sinä rakastat sitä yhä!"

Sofia ei vastannut, haukkoi vain henkeä ja voiikki.

Miehen kynnet kaivautuivat hänen lantionsa ihoon.
"Jumalauta!" mies ärisi. "Sano se. Rakastat sitä yhä!"
"Kyllä, kyllä!" Sofia melkein huusi kivun ja nautinnon
vallassa. "Rakastan sitä!"

2

Hän tuli hissistä, käveli kattohuoneiston leveälle kaksoisovelle ja painoi nappulaa. Helähdykset kaikuivat suljetun oven takaa. Hetkistä myöhemmin Pika-Eddie avasi oven sinimusta automaattinen Colt.45 kädessään.

Judd katsoi pientä mustaa miestä seuratessaan häntä huoneistoon. "Jonakin päivänä saat vielä tyrän, kun nostelet tuollaista kapinetta."

Pika-Eddie sulki varmistimen ja työnsi aseensa vyöhönsä. "Jugoslavia on maailman persereikä", hän sanoi. "On jopa russakoita vessanistuimien alla."

Judd nyökkäsi. "Elämä on sellaista", hän sanoi. "Joillakin ei ole tyyliä." Hän meni olohuoneeseen ja pysähtyi pöydällä olevan attaseasalkun ääreen. Hän kiersi yhdistelmälukkoja ja avasi salkun. Sen sisällä oleva pronssilevy oli täynnä punaisia ja vihreitä diodeja. "Näyttää joulukuuselta."

Pika-Eddie nyökkäsi.

Judd käänsi levyssä olevaa katkaisinta ja painoi sitten kolmea nappulaa. Äkkiä kaikki diodit muuttuivat keltaisiksi. Judd hymyili. "Voivatkohan russakoilla tärykalvot haljeta?"

Pika-Eddie nauroi. "Pomo, se ei ole minun alaani. Minä olen vain kamaripalvelijanne, muistattehan."

"Tuo sitten minulle ryyppy", Judd sanoi.

"Tavallinenko?"

"Atlanta cherry-cocacola ja paljon jäitä", Judd sanoi.

Hän katseli, kun pikkumies meni baaritiskin taakse.

"Mikä sinua niin hermostutti?" hän kysyi ihmetellen yhä

pistoolia.

"Liiaksi palvelua." Pikkumies täytti lasin jääkuutioilla. "Kolme kerrostyttöä, yksi mies pölynimurin kanssa, kaksi ikkunanpesijää, sähkömies, kaksi puhelinmiestä. Alkoi tuntua O'Haren lentoasemalta." Hän avasi pullon cocacola, täytti lasin ja toi sen sitten varovasti.

"Tömäys?" hän kysyi.

"Ei vielä", Judd sanoi. Hän siemaili miettivänä juomaa. Hän vilkaisi Pika-Eddietä. "Montako huonetta tässä sviitissä?"

"Viisi."

"Käynyt kaikissa?"

"Olen."

"Komeroissakin?"

"Ei."

Judd asetti juomansa pöydälle ja nosti attaseasalkusta muuntajan näköisen pienen rasian. Hän painoi sen kyljessä olevaa nappulaa ja sulki sen kouraansa. "Ota rautasi", hän sanoi.

Pika-Eddie veti aseensa vyöstään. Hän seurasi Juddia huoneiden läpi. Jokaisen komeron kohdalla Judd painoi rasian ovea vasten.

"Tuo on uusi", Pika-Eddie sanoi.

"Tuliterä", Judd sanoi. "Se on lämmönilmaisin, ruumiinlämmölle viritetty. Jos tuolla on joku, tiedämme sen avaamatta ovea."

"Vekottimia", Pika-Eddie sanoi. "Te olette hassahtanut niihin. Ihan kuin pikkupoika."

Se tapahtui sviitin perimmäisessä huoneessa. Judd katsoi pientä värisevää osoitinta. "Tuolla", hän sanoi.

"Mitä me teemme nyt?" Pika-Eddie kysyi.

"Odotahan hetkinen", Judd sanoi. Hän katseli osoitinta tuokion. "Emme me tee mitään. Tämä heppu on jo 98,2. Typerää heiltä panna agentti komeron kaltaiseen

ahtaaseen soppeen. Ja vielä typerämpää valita hommaan agentti, jolla on sydänvika, kun vähäisinkin ylääänišokki voi tappa hänet.”

Hän palasi olohuoneeseen, pisti lämmönilmalaitteen attaseasalkkuun, paineli nappuloita ja katkaisi virran. Keltaiset diodit muuttuivat taas punaiseksi ja vihreäksi joulukuuseksi. Hän sulki salkun ja kiersi yhdistelmälukkoja. Hän katsoi Pika-Eddietä. ”Nyt.”

Pika-Eddie veti kultaisen ketjun kaulastaan ja paitansa alta. Hän avasi kultalusikalla varustetun kultaisen lääkepullon ja tarjosi sitä varovasti Juddille. Judd otti kaksi tuhtia nuuhkausta.

Pika-Eddie katsoi häntä. ”Ei tekisi paha minullekaan. Täriseä vieläkin.”

”Ole kuin kotonasi.”

Pika-Eddie toimi nimensä mukaisesti. Hän näytti sekunnissa pirteämmältä. Pullo ja ketju katosivat vilauksessa. ”Kiitos.” Hän katsoi pomoaan. ”Toinen cocacola?”

”Luulen niin”, Judd sanoi. ”Tämä tuntuu hiukan väljähtyvän.” Puhelin soi pikkumiehen mennessä takaisin baariin. ”Minä otan”, Judd sanoi tarttuen kuulokkeeseen. ”Crane täällä.”

”Herra Crane, täällä on tri Zabiski.” Naisen korostus kuulosti puhelimesta voimakkaammalta. ”Minä olen ajatellut lisää meidän keskusteluaamme.”

”Niin, tohtori”, Judd sanoi.

”Voin tavata teidät hotellissanne kello kaksikymmentäyksi, jos teille sopii.” Ääni kaikui puhelimesta.

Judd katsoi kelloaan. Se näytti kuutta. ”Se sopisi kyllä. Ehkäpä syötte kanssani päivällistä?”

”Minulla on apulaiseni mukanaani.”

”Sopii minun puolestani.”

"Hienoa, herra Crane. Tapaamme sitten. Kiitos."

"Kiitos itsellenne, tohtori." Judd laski kuulokkeen ja katsoi Pika-Eddietä. "Missä huoneessa Merlin on?"

"Kymmenen-nol-yhdeksän. Seuraava kerros allamme. Judd soitti siihen huoneeseen. Hänen apulaisensa vastasi. "Niin, herra Crane?"

"Voitko tulla heti ylös ja tuoda portofonin mukanasasi", Judd sanoi.

"Minulla on vielä kolme sihteeriä täällä odottamassa puhuttelua."

"Ei meillä ole aikaa heille", Judd sanoi. "Maksa pois ja lähetä heidät tiehensä."

"Kyllä, herra Crane. Hoidan sen heti."

Pika-Eddie toi uuden juoman. Hän pudisti päätään.

"Paha juttu, herra Crane. Se jugoslavialainen pimpsa näytti priimalta."

Judd siemaisi kylmää juomaa ja nauroi. "Ei kaikkea voi saada."

Portofoni oli attaseasalkussa, samanlaisessa kuin pöydällä Juddin edessä olevakin. Merlinillä oli se mukanaan, kun Pika-Eddie avasi hänelle oven. Pikkumies sulki oven tulijan jälkeen ja elehti, ennen kuin toinen ehti puhua. Pika-Eddie kohotti etusormen huulilleen ja osoitti sitten kattovalaisimia ja puhelinta. Merlin nyökkäsi ymmärtävänsä ja tuli huoneen poikki Juddin luo.

"Herra Crane, minulla on teidän viestinne", hän sanoi.

"Kiitos, Merlin." Judd asetti portofonin pöydälle ja palautti toisen salkun Merlinille. Hän otti apulaiseltaan viestinipun. "Sano kapteenille, että meidän pitäisi olla valmiina lähtöön kohta keskiyön jälkeen."

"Kyllä herra Crane." Merlin avasi attaseasalkun ja otti esiin portofonin Juddin lukiessa viestejä. Merlin kuunteli kapteenia ja puhutteli sitten Juddia. "Kapteeni sanoo, että meidän on pysähdyttävä tankkaamaan matkan varrella."

”Kysy, voiko hän järjestää sen ilmassa, Judd sanoi. ”Jos pysähdymme välillä, voimme menettää kaksi tuntia, ehkä kolmekin.”

Merlin välitti sanoman ja pani portofonin pois.

”Kapteeni sanoo koettavansa järjestää sen.”

”Hyvä”, Judd sanoi. Hän palautti viestit Merlinille. ”Me käymme nämä lävitse huomenna lennon aikana. Olen sopinut päivällisestä tri Zabiskin kanssa yhdeksältä. Varaisitko meille pöydän hotellin ravintolasta? Koetan ottaa sitä ennen torkut ja suihkun.”

”Teillä on seitsemältä tapaaminen täällä matkailuministerin kanssa”, Merlin sanoi.

Judd hymyili vaisusti. ”Siinä menivät ne torkut. Täytyy kai tyytyä pelkkään suihkuun.”

”Onko vielä muuta, sir?” Merlin kysyi.

”Eiköhän tässä ole kaikki. Te voitte Pika-Eddien kanssa mennä takaisin koneeseen, kun minä menen päivälliselle.”

”Selvitäkö siis laskun, sir?”

”Hyvä aate”, Judd sanoi. ”Sitten voin lähteä suoraan ravintolasta.”

”Valkoinen paita, musta solmio ja puku, sir?” Pika-Eddie kysyi.

”Onko meillä muita?” Judd hymyili.

”Ei, sir. Mutta saahan sitä haaveilla, vai mitä?”

Merlinkin hymyili. Judd oli nimittänyt niitä vaatteita kenttäpuvukseen. Juddin komeroissa oli varmaankin toista sataa tarkalleen samanlaista mustaa pukua, missä hän olikin, missä hyvänsä maailman kolkassa.

Kymmentä vaille yhdeksän aikaan he odottivat aulassa tri Zabiskiä. Merlin ja Pika-Eddie katselivat, kun hotellipoika kantoi matkalaukut autoon. ”Minä pidän portofonin”, Judd sanoi. Merlin nyökkäsi, toinen attaseasalkku kädessään.

Pika-Eddie katsoi pomoaan. "Minua huolettaa se sviitti, joka jäi taakseen", hän sanoi. "Minusta teidän pitäisi tulla koneeseen meidän kanssamme."

"Kaksitoista miljoonaa sanoo, ettei mitään ongelmia tule", Judd sanoi. "Matkailuministeriö oli oikein onnellinen niistä neljästä Club Adriaticsista ja kahdesta uudesta hotellista."

"Ehkä se ei ole ollenkaan heidän pallopeleään", Pika-Eddie sanoi. "Se on jokin muu osasto."

"On olemassa vain yksi osasto", Judd sanoi. "Hallitus itse. Se junailee kaiken. Minkä vuoksi arvelet Zabiskin soittaneen niin pian? Hän on saanut käskyn neuvotella kanssani. En minä ole huolissani." Hän katsoi sisäänkäynnin pyöröovea. "Nyt hän tuleeekin. Tavataan sitten koneessa." Hän jätti heidät siihen ja meni ulko-ovelle tohtoria vastaan.

Tohtorin perässä tuli sisään kookas nuori nainen, jolla oli ruskeanvaaleat hiukset ja keho kopio eräästä Chanelin puvusta. Se keho kopiokaan ei kyennyt kätkemään sisällään olevaa vartaloa. Cranen mielessä välähtivät Pika-Eddien sanat - jugoslaviaalaista priimaa.

3

Pikku tohtori meni suoraan asiaan heti, kun hovimestari oli ottanut vastaan päivällistilauksen. ”Tri Ivancich on ollut ensimmäinen assistenttini kahden viimeksi kuluneen vuoden ajan”, hän sanoi. ”Ennen sitä hän toimi kaksi vuotta gerontologian apulaisprofessorina Gruusian Tiedeakatemiassa, ennen sitä kaksi vuotta Neuvostoliiton Tiedeakatemian geriatrisen tutkimuslaitoksen tohtorina Moskovassa, ennen sitä kaksi vuotta erikoistutkimuksissa Valtion vanhuustutkimuksen laitoksessa Baltimoressa. Hän on suorittanut loppututkinnon New Yorkissa Columbia-yliopiston lääketieteellisessä.”

Judd katsoi nuorta naista. ”Tekee vaikutuksen”, hän sanoi vilpittömästi. ”Noin nuoreksi ihmiseksi tri Ivancich on saanut aikaan paljon.”

Nainen puhui amerikanvoittoista englantia. ”Herra Crane, en minä niin nuori ole”, hän sanoi hiljaa. ”Olen kolmenkymmenen.”

”Siis nuori”, Judd sanoi.

Tarjoilija toi liemen. Judd odotti, kunnes mies oli poistunut pöydän luota, ennen kuin jatkoi. Hän katsoi tri Zabiskia. ”Te mainitsitte, että mietitte keskusteluumme uudelleen.”

Tri Zabiski nyökkäsi. ”Jos hoitoni kiinnostaa teitä, voisimme ehkä lyhentää ne ensimmäiset kaksi kuukautta kahdeksi viikoksi.

”Miten?”

”Voin järjestää tri Ivancichille virkavapaata niin, että hän voi matkustella kanssanne. Näin hän voisi suorittaa

alustavat tutkimukset ja testit ja ottaa selville, reagoitteko te hoitoon vai ette.”

Puhuessaan hän ujutti pienen palan paperia Juddille. Judd luki sen vaivihkaa. Se oli pientä lyijykynäkirjoitusta. ”Hävittäkää luettuanne. Tri I. on täysin luotettava. Olen hyvin kiinnostunut ehdotuksestanne.”

Judd katsoi naista puhumatta. Hän rypisti paperin kourassaan ja pisti sen suuhunsa. Hän pureksi sitä hitaasti hetkisen, lisäsi useita lusikallisia lientä ja nielaisi sitten. Hän hymyili. ”Olen aina pitänyt mykyistä liemessä.”

Tri Zabiski hymyili ensimmäisen kerran. Hän nyökkäsi hyväksyvästi.

”Lähden tänä iltana”, Judd sanoi. ”Jos annatte minulle tiedon siitä, milloin tri Ivancich on valmis, järjestän tapaamisemme, missä sitten olenkin.”

”Tänä iltana, jos haluatte, herra Crane”, pikku tohtori sanoi. ”Hänen laukkunsa ovat minun autossani. Olen jo hoitanut järjestelyni.”

Judd hymyili. ”Hetimitavatesamme tiesin, että olette minun mieleiseni tohtori.” Hän kääntyi tri Ivancichin puoleen. ”Tohtori, toivon, että nautitte matkustamisesta.”

”Rakastan sitä.”

”Hyvä”, Judd sanoi. ”Me matkustamme vielä aika lailla.” Hän vaikeneti hetken ja lisäsi sitten: ”Tri Ivancich on kovin juhallinen nimi. Mikä teidän etunimenne on?”

”Sofia”, nainen vastasi.

”Minä olen Judd”, mies sanoi. ”On oikein amerikkalaista puhutella toisiaan etunimeltä. Sopiiko, tohtori?”

”Totta kai, Judd”, Sofia sanoi puolittain hymyillen. ”Olihan äitini sentään amerikkalainen, ja minä sain suurimman osan koulutustani Valloissa.”

Hovimestari lähestyi pöytää. "Tri Zabiski, teille on puhelu", hän kumarsi.

Pikku tohtori katsoi Juddia. "Suottehan anteeksi?"

Judd nyökkäsi, nousi hetkiseksi istuimeltaan tohtorin poistuessa pöydästä ja kääntyi sitten taas tri Ivancichin puoleen. "Sofia, sinulla on aika erikoinen tausta", hän sanoi. "Amerikka ja Venäjä."

"Ei oikeastaan", Sofia vastasi. "Nämä kaksi maata olivat ainoat, joissa minun alaani tutkittiin, joilla yleensä oli varoja ja edellytykset sen alueen tutkimustyöhön, johon päätin erikoistua. Tätä kaikkea ei luultavasti olisi lainkaan tapahtunut, ellei isäni olisi ollut melkein kaksikymmentäviisi vuotta YK:ssa New Yorkissa, missä minä synnyin. Vasta palattuamme Jugoslaviaan minä asuin Neuvostoliitossa. Ja silloinkin vain siihen asti, kun valtiovaltamme antoi tunnustuksen tri Zabiskin työlle, jolloin minä voin tulla työskentelemään hänen kanssaan."

"Se oli kaksi vuotta sitten?" Judd kysyi. "Kai sinä olisit voinut lääkärinä ansaita paremmin muualla kuin täällä Jugoslaviassa."

"Luultavasti", Sofia sanoi. "Mutta silloin en olisi saanut kokemusta työssä tri Zabiskin kanssa, joka on mielestäni yksi meidän alamme todellisista neroista."

"Se on melkoinen kohteliaisuus", Judd sanoi.

"Minä uskon niin", Sofia sanoi.

Silmännurkastaan Judd näki pikku tohtorin tulevan takaisin. Hän nousi. Tri Zabiski näytti hiukan kalpealta. "Onko kaikki hyvin?" Judd kysyi auttaessaan hänelle tuolin.

Tri Zabiski katsoi pöydän yli Juddin palatessa omalle paikalleen. "Ei mitään tärkeää", hän sanoi. Sitten hän katsoi syvälle tumman koboltinsinisiin silmiin, ja hänen toimistossaan tuntemansa outo kylmyys valtasi hänet

jälleen. Oli aivan kuin mies olisi väkisin tunkeutunut hänen mieleensä.

Hän katsoi alas pöytäliinaan ja asetti lautasliinan syliinsä ennen kuin kohotti taas katseensa. ”Eikö olisikin outoa”, hän sanoi hiljaa, ”jos huomaisimme, että kuolema ja kuolemattomuus ovatkin yksi ja sama asia?”

Kuolema ja kuolemattomuus. Ne sanat kaikuivat Juddin mielen sopukoissa. Oli kulunut yli kaksikymmentä vuotta siitä, kun hänen isänsä oli ilmaissut hänelle melkein tarkalleen saman ajatuksen,

Oli vuosi 1956. Tasan kaksi päivää aikaisemmin presidentti Eisenhower oli valittu toiselle virkakaudelleen. Judd oli tullut 8:02 junalla Bostonista. New Yorkissa oli raikas ja aurinkoinen aamu, ja hän nousi Keskusaseman takaportaat ja käveli Park Avenueta pohjoiseen. New York oli jännittävä ja elävä, ihmiset kiireisiä. Se poikkesi kovasti Harvardin campuksen melkein laiskasta elämänmenosta Cambridgessa. Hän katsoi kelloaan. Se ei ollut vielä yhtätoistakaan. Hänellä oli aikaa. Hänen isänsä olipyytänyt tulemaan toimistoonsa keskipäivällä.

Hän oli vielä kaksikymmentä minuuttia etuajassa seistessään uuden liikerakennuksen edustalla ja katsoessaan ylhäällä pääoven yläpuolella olevia kiillotettuja teräskirjaimia: CRANE INDUSTRIES. Hän nousi kahden suihkulähteen välitse johtavat portaat ja astui sisään lasiovesta. Koska aikaa oli vielä, hän nojasi marmoriseinään ja katseli ihmisiä, joita kulki sisään ja ulos rakennuksesta.

Muutaman minuutin kuluttua virkapukuinen turvallisuusvartija lähestyi häntä. Se oli tanakka mies, itsetärkeä armeijanmallisine yöineen, olkahihnoineen ja

kotelossaan olevine revolvereineen. "Eipä maleksita täällä, poju", hän sanoi tylyllä äänellä.

"En minä maleksi", Judd sanoi kohteliaasti. "Minulla on sovittuna tapaaminen, olen aikainen, joten ajattelin odottaa täällä."

"Valitan, poju", vartija sanoi. "Jos olet aikainen, tule takaisin myöhemmin."

Judd kohautti olkapäitään. "Sitten on sama, vaikken olisikaan aikainen", hän sanoi ja lähti menemään kohti hissiriviä, missä kilpi osoitti pikahissit neljänteenkymmenenteen kerrokseen.

Vartija pysäytti hänet. "Ne ovat johtajakerrokset."

"Tiedän sen", Judd sanoi.

"Kenen kanssa sinulla on se tapaaminen?" mies kysyi.

"Herra Cranen", Judd sanoi.

Vartija katsoi häntä epäilevästi. Mies viittasi hissirivin edessä seisovalle toiselle vartijalle, joka tuli heidän luokseen. "Tämä poika sanoo, että hänellä on tapaaminen herra Cranen kanssa."

Toinen vartija katsoi Juddia. "Onko teillä henkilöpapereita, sir?" hän kysyi kohteliaasti.

Judd avasi takkinsa, H-kirjaimella varustettu punaruskea villapusero hänen valkoisen paitansa päällä näytti melkein mustalta hissirivien välisessä valossa. Hän otti povitaskustaan nahkalompakon. "Käykö ajokortti?"

"Hienosti", toinen vartija nyökkäsi. Hän avasi lompakon, katsoi sitä ja sitten Juddia. Hän sulki lompakon ja ojensi sen takaisin.

"Anteeksi herra Crane", hän sanoi pahoittelevasti. "Meidän täytyy olla varovaisia. Viime viikkoina on ollut hiukan hankaluuksia ihmisistä, joilla ei ollut mitään asiaa tänne."

"Ymmärrän", Judd sanoi pistäen lompakon takaisin taskuunsa.

Toinen vartija kiersi avainta hissirivin kojetaulussa. Yksi hissinovi avautui. "Neljäskymmenesviides kerros, herra Crane", hän sanoi väistyen sivulle.

Judd astui sisään ja painoi nappulaa. Ovet alkoivat sulkeutua, ja toisen vartijan ääni kantautui Juddin korviin. "Perseläpi", mies sanoi ensimmäiselle vartijalle. "Se on pomon poika, sinä olit..."

Judd hymyili itsekseen äänen hukkuessa ilmavirran suhinaan, kun hissi lähti kohoamaan. Hän nojasi seinään ja katseli osoitinvalojen kipuamista. Keskipäivään oli viisi minuuttia hänen tullessaan ulos hissistä.

Vastaanottovirkailija odotti ovella. "Hyvää huomenta, herra Crane", tyttö sanoi. "Isänne odottaa teitä." Hän avasi oven isän yksityishissiin. Kattokerroksessa ei ollut muita toimistoja.

Isän sihteeri oli vastassa Juddin astuessa ulos pikkuhissistä. "Judd", hän hymyili.

"Neiti Barrett", Judd sanoi ja kumartui suutelemaan naista poskelle. "Näytätte nuoremmalta ja sievemmältä kuin koskaan."

Nainen nauroi. "Se oli herttaista", hän sanoi lämpimästi. "Mutta minä olen tuntenut sinut syntymästäsi saakka. Ei sinun tarvitse tarjoilla minulle tuota Harvardin vakioirepliikkiä."

"Uskokaa minua", Judd nauroi. "Tarkoitan sitä. Ei tämä ole Harvardia." Hän seurasi naista ulomman sihteerien huoneen kautta tämän omaan toimistoon isän huoneen viereen. "Miten hän voi?" Judd kysyi. "En ole nähnyt häntä lähes puoleen vuoteen."

"Tiedäthän sinä isäsi", nainen sanoi oudon välttelevään sävyyn. "Hän näyttää aina samanlaiselta."

Judd pysähtyi katsomaan häntä. "Mikä vastaus tuo on? Onko jotain vinossa?"

Nainen ei vastannut, vaan avasi sen sijaan isän huoneen oven. Judd oli näkevinään silmissä kosteutta astuessaan ohi. Nainen sulki oven hänen jälkeensä.

Isä seiso ikkunoiden luona katsellen ulos selin häneen.
"Judd?"

"Niin, isä", Judd huudahti ovelta.

"Tule tänne", isä sanoi vielä kääntymättä.

Judd tuli ikkunan luo ja pysähtyi isänsä viereen. He eivät olleet katsoneet toisiaan vielä.

"On hyvin kirkasta. Näkee Batteryyn, Staten Islandin sen takana ja koillisessa Long Islandin salmeen ja Connecticutiin asti."

"Niin", Judd sanoi hiljaa. "On hyvin kirkasta."

Hänen isänsä vaiken i hetken ja kääntyi sitten häntä kohti ojentaen kätensä. "Näytät hyvältä, Judd", isä sanoi.

Judd tarttui isänsä käteen ja, edelleen pidellen sitä, koetti pitää äänensä kepeänä. "Olenko varttunut liian vanhaksi suutelemaan isääni tervehdykseksi?"

Äkkiä isä syleili häntä ja suuteli poskelle. "Ei koskaan liian vanhaksi, toivon minä", isä sanoi.

Judd vastasi suudelmaan. "Näin on parempi", hän hymyili. "Minä aloin jo epäillä, ettet pitänyt minusta enää."

"Se on tyhmää", isä sanoi. "Minä rakastan sinua, poikani."

"Minä rakastan sinua, isä."

Isä astahi taaksepäin. "Ajattelin ensin, että lounastaisimme '21:ssä', mutta sitten tuumin, että voisi olla parempi syödä lounas toimistossa. Me emme ole jutelleet pitkään aikaan, ja täällä olemme paremmassa rauhassa."

"Toimisto kuulostaa hyvältä."

"Onko nälkä?"

Judd hymyili. "Minulla on aina nälkä."

Isä painoi pöydällä olevaa nappulaa. Liukuovet avautuivat, ja esiin ilmestyi pieni ruokasali, jossa oli pyöreä pöytä, kyllin iso kahdeksalle, mutta nyt vain kahdelle katettu. Isä käänsi sisäpuhelimen katkaisinta. "Me olemme valmiit lounaalle", hän sanoi siihen.

Hän kääntyi Juddin puoleen. "Minä otan skottilaisen ja vettä. Entä sinä?"

"Tilaa kaksi", Judd sanoi seuraten isäänsä ruokasaliin.

Pieni musta mies musta solmio kaulassaan tuli toisesta ovesta ruokasaliin. "Herra Crane?"

"Kaksi tavallista, Pika-Eddie", Juddin isä sanoi.

Laiha pikkumies toimi nimensä mukaisesti. Juomat tuotiin pienestä baarista melkein ennen kuin oli pyydettykään. "Pika-Eddie, tämä on minun poikani, Judd", isä sanoi ottaen juomansa.

Pika-Eddie ojensi lasin Juddillekin. "Hauska tutustua, herra Crane."

"Kiitos", Judd sanoi ja katseli, kun Pika-Eddie katosi ruokasalin ovesta. "Terve."

"Terve", isä sanoi.

He maistoivat juomaansa. "Miten kauan Pika-Eddie on ollut sinun töissäsi?" Judd kysyi.

"Kolmisen kuukautta. Hän on vanhan Roscoen pojanpoika. Roscoe on valmentanut häntä kaksi vuotta. Poika on oikein hyvä. On vaikea uskoa, että hän on juuri täyttänyt kahdeksantoista."

"Vaikuttaa mukavalta."

"Hän on aivan kuin isoisänsäkin", isä sanoi. "Hän on aina paikalla." Isä istuutui pöydän ääreen. Hän katsoi vastapäätä asettuvaa Juddia. "Yllätyitkö, kun soitin?"

Judd nyökkäsi.

"Meillä on paljon puhuttavaa." Isä empi hetken. "Kuten entinen mies sanoi: Kummat puhutaan ensin? Hyvät uutiset vai huonot?"

"Kumpaa vain pidät parempana."

"Siis hyvät uutiset ensin. Olen ollut yksin siitä saakka, kun äitisi kuoli viisitoista vuotta sitten. Tietenkin on ollut naisia, mutta se oli eria asia. Nyt olen menossa naimisiin. Ja luulen, että sinäkin pidät hänestä."

Judd katsoi häntä. "Jos itse pidät hänestä, vain se on tärkeää. Olen onnellinen puolestasi."

Isä hymyili. "Et edes kysynyt hänen nimeään." Hän piti pienen tauon ja lisäsi sitten: "Barbara."

Hämmästyks täytti Juddin äänen. "Neiti Barrett?"

Isä nauroi. "Onko se niin yllättävää?"

"On", Judd sanoi hymyillen. "Mutta hyvä yllätys. Jotenkin en ymmärrä, mikset ole mennyt aikaisemmin naimisiin hänen kanssaan. Hän on ollut aina ikään kuin perheenjäsen. Saanko mennä kertomaan hänelle, miten iloinen olen teidän kummankin puolesta?"

"Hän tulee lounaalle kanssamme ihan kohta", isä sanoi.

"Milloin te menette naimisiin?"

"Tänään kuudelta iltapäivällä", isä vastasi. "Tuomari Gitlin hoitaa seremonian huoneistossamme."

"Tiedän Paul-sedän", Judd nauroi. "On parasta rientää hankkimaan musta solmio."

"Ei se ole niin tärkeää. Vain muutamia läheisiä ystäviämme." Sitten isän hymy muuttui totiseksi. "Nyt ne huonot uutiset."

Judd oli hiljaa.

"Minulla on Hodgkinin tauti", isä sanoi.

"En tiedä, mikä se on", Judd sanoi.

"Se on eräänlainen verisyöpä." Isä odotti hetken ja lisäsi sitten: "Voisi kuitenkin olla hullumminkin. Lääkärit sanovat, että voin vielä elää kohtuullisen mukavasti viisi tai kuusi vuotta, ja kukapa tietää, mitä siinä ajassa

voidaan keksiä? Parannuskeino voidaan löytää milloin tahansa.”

Judd oli ääneti. Hän veti syvään henkeä pidätellen kyyneliä. ”Toivon niin. Ei, vaan olen varma, että parannuskeino keksitään.”

”Ja vaikka ei keksittäisikään”, isä sanoi, ”en valita. Minulla on silti ollut hyvä elämä.”

Judd oli hiljaa katsoen isänsä silmiin.

”En minä pelkää kuolemaa”, isä sanoi hiljaa. ”Kuolema ja kuolemattomuus ovat aina olleet minulle hyvin paljolti sama asia.”